

Twee opgewekte vrouwen

1.	Inleiding	2
2.	Structuur van het verhaal: hoe zijn de teksten met elkaar verbonden?	5
3.	Het dochtertje van Jairus	6
	Jaïrus	7
	Het dochtertje ligt op sterven	8
	Het meisje wordt weer levend	11
	In het huis	15
4.	De bloedvloeiende vrouw	20
	Van achteren in het verborgene	21
	De zoom van het kleed	25
5.	De twee en de tien stammen wisselen elkaar af	26
	Brittannië	28

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

In Lukas 8 : 40-56 worden twee tekenen vermeld: de genezing van de bloedvloeiende vrouw en de opwekking van het dochttertje van Jairus. Deze twee tekenen worden ook beschreven in Markus 5 : 22-43 en in Matthéüs 9 : 18-25. Alle tekenen die de Here Jezus deed, hadden tot doel Zijn goddelijke zending te bevestigen. Zo zegt Johannes:

Johannes 20 : 30, 31 *

- 30 Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek;
- 31 Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

De tekenen waren tot ondersteuning van Zijn leer en prediking. Ze moesten bekrachtigen dat dat wat Hij zei waar was. De Joden hadden dus kunnen concluderen dat Jezus de Messias en Christus moest zijn. Ook Nicodémus zegt:

Johannes 3 : 2

- 2 [...] Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.

Nicodémus trok de juiste conclusie, want een teken drukt veel meer uit dan alleen het zichtbare. Zo deed de Here Jezus vele tekenen waarbij Hij blinden de ogen opende, doven de oren opende, stommen liet spreken en kreupelen oprichtte. Als iemand blind is, dan ziet hij geen licht, maar licht is leven. Blindheid is dus een uitbeelding voor dat men geen leven heeft. Als men blind is en men daardoor in duisternis wandelt, gaat het eigenlijk over de duisternis van

de dood. Men ziet licht noch leven. Hetzelfde is het geval wanneer iemand doof is. Als iemand doof is, hoort hij het Woord niet, maar het Woord is leven. Als men doof is, ontvangt men het Woord niet en krijgt men vervolgens geen leven. Beide kwalen van blind- en doofheid worden in geestelijke zin in verband gebracht met het volk Israël. Van Israël wordt gezegd dat het een bedekking heeft over de ogen, de oren, het hart. De gedachte is dat er geen communicatie is: visueel noch auditief. Er is dus geen gemeenschap, geen leven. Hetzelfde is het geval als iemand kreupel is. De aanduiding "kreupel zijn" is een eufemisme voor dat iemand impotent of onvruchtbaar is. Men kan zich niet staande houden en vervolgens geen leven voortbrengen.

Alle tekenen illustreren dus in essentie hetzelfde: door de genezing van een zieke wordt aangetoond dat er leven is uit de dood. Tekenen zijn dus niet alleen maar een bewijs van Jezus' Messiaschap, maar ze zijn ook een illustratie van de Bijbelse waarheid dat er leven is uit de dood.

Hier in Lukas 8 hebben we nu van doen met twee tekenen. Het lijken twee totaal verschillende gebeurtenissen, die net zo goed apart vermeld hadden kunnen worden. Op die manier zou het voor ons makkelijker geweest zijn om het verhaal te volgen: eerst het ene en dan het andere teken. Toch gebeurt dat niet, de twee tekenen worden door elkaar heen verteld:

Lukas 8 : 40-56

- 40 En het geschiedde, als Jezus wederkeerde, dat Hem de schare ontving; want zij waren allen Hem verwachtede.
- 41 En ziet, er kwam een man, wiens naam was Jairus, en hij was een overste der synagoge; en hij viel aan de voeten van Jezus, en bad Hem, dat Hij in zijn huis wilde komen.
- 42 Want hij had een enige dochter, van omtrent twaalf jaren, en deze lag op haar sterven. En als Hij heenging, zo verdrongen Hem de scharen.
- 43 En een vrouw, die twaalf jaren lang den vloed des bloeds gehad had, welke al

- haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had; en van niemand had kunnen genezen worden,
- 44 Van achteren tot Hem komende, raakte den zoom Zijns kleeds aan; en terstond stelpde de vloed haars bloeds.
- 45 En Jezus zeide: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En als zij het allen ontken- den, zeide Petrus en die met hem waren: Meester, de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het, die Mij aangeraakt heeft?
- 46 En Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is.
- 47 De vrouw nu, ziende, dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem nedervallende, verklaarde Hem voor al het volk, om wat oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was.
- 48 En Hij zeide tot haar: Dochter, wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.
- 49 Als Hij nog sprak, kwam er een van *het huis* des oversten der synagoge, zeg- gende tot hem: Uw dochter is gestorven; zijt den Meester niet moeilijk.
- 50 Maar Jezus, *dat* horende, antwoordde hem, zeggende: Vrees niet, geloof alleen- lijk, en zij zal behouden worden.
- 51 En als Hij in het huis kwam, liet Hij niemand inkomen, dan Petrus, en Jakobus, en Johannes, en den vader en de moeder des kinds.
- 52 En zij schreiden allen, en maakten misbaar over hetzelfde. En Hij zeide: Schreit niet; zij is niet gestorven; maar zij slaapt.
- 53 En zij belachten Hem, wetende, dat zij gestorven was.
- 54 Maar als Hij ze allen uitgedreven had, greep Hij haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!
- 55 En haar geest keerde weder, en zij is terstond opgestaan; en Hij gebood, dat men haar te eten geven zoude.
- 56 En haar ouders ontzetten zich; en Hij beval hun, dat zij niemand zouden zeg- gen hetgeen geschied was.

2. Structuur van het verhaal: hoe zijn de tekenen met elkaar verbonden?

De twee tekenen lijken op het eerste gezicht niets met elkaar te maken te hebben. Het begint met het verhaal van het dochtertje van Jairus. Daarna wordt het verhaal onderbroken door het verhaal van de bloedvloeiende vrouw. Die onderbreking is nogal lang en het dochtertje van Jairus komt inmiddels te overlijden. Daarna wordt het meisje alsnog opgewekt.

In beide tekenen is er sprake van een periode van twaalf jaar. Wij lezen over het dochtertje van Jairus:

Lukas 8 : 42

42 Want hij had een enige dochter, van omtrent twaalf jaren, en deze lag op haar sterven. [...]

Meteen in het volgende vers staat dan:

Lukas 8 : 43

43 En een vrouw, die twaalf jaren lang den vloed des bloeds gehad had, welke al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had; en van niemand had kunnen genezen worden,

Deze verzen illustreren hoe de twee geschiedenissen met elkaar verbonden zijn. Er is een periode van twaalf jaar verstreken vanaf de geboorte van het dochtertje van Jairus tot aan het moment dat zij ziek is en dreigt te sterven. Tijdens diezelfde twaalf jaren heeft een vrouw de "vloed des bloeds". Zolang het dochtertje van Jairus leefde, was deze vrouw ongesteld. Dat betekent dat die vrouw twaalf jaar lang onvruchtbaar geweest is. Zoals we reeds gezien heb-

ben is de essentie van alle ziektes in de Bijbel dat er geen leven is. Alle tekenen die de Here Jezus deed, zijn tekenen met betrekking tot leven en dood. Dat geldt uiteraard ook voor deze tekenen hier in Lukas 8. Bij het dochttertje van Jairus is het makkelijk genoeg: zij stierf en werd daarna opgewekt. De bloedvloeiende vrouw is continu ongesteld en kan daardoor twaalf jaar lang geen leven voortbrengen.

Het dochttertje van Jairus werd geboren en groeide op. Toen ze twaalf jaar oud was, had ze ongesteld moeten worden, maar dat gebeurde niet. In plaats van dat zij geslachtsrijp werd, werd ze ziek en stierf ze. De bloedvloeiende vrouw had een tegengesteld probleem. Zij werd wél ongesteld, maar daar bleef het bij. Zolang als ze geslachtsrijp had moeten zijn, was zij ongesteld. Het zou goed kunnen dat de vrouw in dit verhaal ongeveer 24 jaar oud geweest is. Toen de bloedvloeiende vrouw twaalf jaar oud was en zij vruchtbaar moest worden, werd het dochttertje van Jairus geboren en werd deze vrouw onvruchtbaar. Weer twaalf jaar later stierf het dochttertje van Jairus en de bloedvloeiende vrouw werd ineens vruchtbaar. Uiteindelijk wordt het dochttertje van Jairus opgewekt en kan zij ook vruchtbaar worden. Dus eind goed, al goed.

Beide vrouwen hadden een gelijksoortige kwaal en worden genezen. De twee vrouwen worden hier naast elkaar neergezet. Hun verhalen zijn met elkaar verweven, omdat het uiteindelijk toch één geschiedenis is. In beide tekenen gaat het om iets wat verborgen was of in het verborgene gebeurde: de genezing van een vrouw en de genezing van een meisje dat nog vrouw moest worden. In beide gevallen gaat het om vruchtbaarheid ná onvruchtbaarheid. Want dat steekt werkelijk achter deze tekenen.

3. Het dochttertje van Jairus

Voor het goed begrijpen van de twee tekenen zullen we eerst de beschrijving van de gebeurtenissen doorlopen. Eerst zullen we kijken naar het dochttertje van Jairus, daarna naar de bloedvloeiende vrouw, en tenslotte naar de onderlinge betekenis van de twee verhalen.

Lukas 8 : 40, 41

- 40 En het geschiedde, als Jezus wederkeerde, dat Hem de schare ontving; want zij waren allen Hem verwachtende.
- 41 En ziet, er kwam een man, wiens naam was Jairus, en hij was een overste der synagoge; en hij viel aan de voeten van Jezus, en bad Hem, dat Hij in zijn huis wilde komen.

Jairus

De man die naar Jezus kwam, heet Jairus. "Jairus" is een Griekse naam en is afgeleid van het woord voor "licht". Je zou de naam kunnen vertalen met: "Hij, die licht is", "de lichtdrager" of "de lichtbrenger". Als de man een Hebreeuwse naam gehad zou hebben, had hij "Aäron" geheten. De betekenis van die naam komt overeen met de betekenis van de Griekse naam "Jairus".

Wij leren over Jairus dat hij de overste is van de synagoge. Hij vertegenwoordigt de synagoge en daarmee het Joodse volk, de twee stammen van Israël. Het belangrijkste kenmerk van het Jodendom is natuurlijk de Joodse godsdienst. Als men de Joodse religie aanhangt, wordt men als Jood herkend.

De Joden dienden in het verleden niet God, maar de afgoden. Als straf van God verdwenen ze daarom in Babylonische ballingschap. In die ballingschap kwam de Joodse religie tot ontwikkeling, die we nog steeds kennen als het Judaïsme. Sindsdien vormen de oudste Joodse godsdienstige bronnen samen de zogeheten "Babylonische Talmud". Deze man Jairus is daar de vertegenwoordiger van. Hij representeert het Aäronitische priesterschap, het priesterschap onder het Oude Verbond van de wet. Hij staat dus voor het Joodse volk.

Het dochtertje ligt op sterven

Lukas 8 : 42a

42 Want hij had een enige dochter, van omtrent twaalf jaren, en deze lag op haar sterven [...].

De evangelist Lukas zegt over het dochtertje van Jairus dat ze omtrent twaalf jaar is. Daarmee bedoelt hij dat het meisje precies twaalf jaar oud was. Jairus had dus één dochter. In het Grieks staat er het telwoord "één". Maar uit het Oude Testament weten we dat een "enige zoon of dochter" niet noodzakelijk een "eenling" hoeft te zijn. Het "ene kind" is niet noodzakelijk "enigst kind". Zo wordt bijvoorbeeld Izak "enige zoon" van Abraham genoemd: "Nu weet ik, dat gij God vrezende zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden". (Genesis 22 : 12) Maar Abraham had daarvóór ook al een zoon: Ismaël. Als er van de Here Jezus staat dat Hij de eniggeborene, de enige Zoon van God is, dan weten we dat Hij niet de enige was, want er zijn nog veel meer die "zonen Gods" genoemd worden in de Bijbel. Als Salomo zichzelf "mijns vaders zoon, teder, en een enige voor het aangezicht mijner moeder" (Spreuken 4 : 3) noemt, is het eveneens duidelijk dat dat niet kan, want David en Bathséba hadden samen een aantal kinderen. (zie 1 Kronieken 3 : 5) Het idee is dat het "ene kind" in kwestie de oogappel van de vader is. Als dat kind een zoon is, krijgt hij het eerstgeboorterecht. Hij is dan de eerstgeborene. Als er staat dat het dochtertje van Jairus één is, betekent dit dat ze uniek en onvergelijkbaar is. Het meisje is voortgekomen uit Jairus en is daardoor een volgende generatie. En als Jairus een uitbeelding is voor het Joodse volk in het algemeen, dan staat die enige dochter voor de laatste of jongste generatie van dat volk.

Het meisje was twaalf jaar oud. Op deze leeftijd had ze vruchtbaar moeten worden. Maar in plaats daarvan lag ze op sterven. Menselijkerwijs was er niets meer aan haar toestand te doen. Dat wil zeggen dat zij opgegeven en terminaal was. Het was alleen nog maar een kwestie van tijd.

Zo was het ook met het Joodse volk in de dagen van de Here Jezus. Het stond er slecht voor met het volk en het was als het ware terminaal ziek. Het volk leefde al jaren onder de wet en was onvruchtbaar. Het kon geen leven vasthouden of voortbrengen. Nu kwam daar de Messias. Dat was in de eerste komst van Christus, toen Hij opstond. Het Nieuwe Verbond brak destijds aan. Het Joodse volk had toen vruchtbaar moeten worden, maar dat gebeurde niet. Een enkele Jood kwam tot geloof, maar niet het hele volk als collectief. En daarover gaat deze gebeurtenis. Ook de vele onvruchtbare vrouwen in de loop van de geschiedenis van Israël illustreren dit, zoals Sarai, Rachel, Rebekka en Hanna. Deze vrouwen werden als gebedsverhoring en door een wonder van God weer vruchtbaar. Maar in eerste instantie was het volk Israël onvruchtbaar en niet ontvankelijk voor het Woord van God. Er vindt geen conceptie plaats. Er komt geen leven; er is alleen maar dood. Terug naar Lukas 8.

Het dochtertje van Jairus lag op sterven. Nadat men de Heer vroeg bij haar te komen, houdt het verhaal over dit meisje tijdelijk op.

Lukas 8 : 42b

42 [...] En als Hij heenging, zo verdrongen Hem de scharen.

In plaats van dat de Heer terechtkomt bij het meisje, komt Hij terecht in de menigte. Dan komt er ineens een andere vrouw, een vrouw die twaalf jaar lang aan bloedvloeiingen leed. Op deze vrouw zullen we straks ingaan. Eerst vervolgen we het verhaal over het meisje in vers 49.

Lukas 8 : 49

49 Als Hij nog sprak, kwam er een van *het huis* des oversten der synagoge, zeggende tot hem: Uw dochter is gestorven; zijt den Meester niet moeilijk.

De mededeling dat het meisje overleden was, lijkt het einde van het verhaal te zijn. Zolang er nog leven is, is er hoop. Maar als het leven ophoudt, is er menselijkerwijs geen hoop meer. Wij weten echter dat er pas hoop is als dit aardse leven weg, gekruisigd en dood is.

Lukas 8 : 50

50 Maar Jezus, *dat* horende, antwoordde hem, zeggende: Vrees niet, geloof alleenlijk, en zij zal behouden worden.

Dit vers wordt vaak misbruikt, want sommigen beweren dat hier staat: "Als je maar gelooft dat je behouden wordt, als je maar gelooft dat je genezen wordt, zul je daardoor genezen". Dat is niet zo. Het is andersom. De algemene Bijbelse waarheid is dat wie zijn vertrouwen stelt op en gelooft in de Here Jezus Christus, inderdaad behouden zal worden. "Behouden worden" betekent niet dat we vrolijk door het leven gaan zonder enige tegenslag of tegenwind. Het wil zeggen dat we behouden aankomen en het gestelde doel bereiken. Dat geldt voor iedereen die gelooft en dat is ook de betekenis van dit vers.

Lukas 8 : 51, 52

51 En als Hij in het huis kwam, liet Hij niemand inkomen, dan Petrus, en Jakobus, en Johannes, en den vader en de moeder des kinds.

52 En zij schreiden allen, en maakten misbaar over hetzelfde. En Hij zeide: Schreit niet; zij is niet gestorven; maar zij slaapt.

De Here Jezus kwam in een Joods huis. Vervolgens liet de Heer niemand binnen, behalve een paar discipelen. Er was dus bijna niemand bij. De Joden rouwden in dat huis, naar oud gebruik. Dat was verplicht. Er werden zelfs mensen ingehuurd die dat beroepshalve deden. Zij huilden luid, bedreven rouw over haar en treurden om haar. Toen zei de Heer tot hen dat het meisje niet gestorven was, maar alleen sliep. Naar Bijbelse maatstaven is het enige ver-

schil tussen slapen en dood zijn dat men uit de slaap weer opstaat, en uit de dood niet. Als we kinderen Gods zijn en we doen onze aardse ogen dicht, blijken ineens onze geestelijke ogen open te zijn. Dan zijn we opeens daar waar we altijd al waren: bij de Heer in de hemel. Als we nu al gezet zijn met Christus in de hemel, dan verandert er eigenlijk niets wanneer ons aardse lichaam overlijdt. De enige verandering is dat we verlost worden van allerlei banden. Zo zegt Paulus ook in de brief aan de Filippenzen:

Filippenzen 1 : 21-23

- 21 Want het leven is mij Christus, en het sterven is *mij* gewin.
- 22 Maar of te leven in het vlees, hetzelfde mij oorbaar zij, en wat ik verkiezen zal, weet ik niet.
- 23 Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want *dat* is zeer verre het beste.

Ontbonden te worden en met Christus te zijn is natuurlijk beter dan gebonden te zijn aan het aardse lichaam. Als de Heer zegt dat het meisje alleen maar slaapt, impliceert Hij dat ze zo weer wakker wordt en op zal staan.

Het meisje wordt weer levend

Lukas 8 : 53-55

- 53 En zij belachten Hem, wetende, dat zij gestorven was.
- 54 Maar als Hij ze allen uitgedreven had, greep Hij haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!
- 55 En haar geest keerde weder, en zij is terstond opgestaan; en Hij gebod, dat men haar te eten geven zoude.

Volgens de dokter zal het dochtertje van Jairus ongetwijfeld gestorven zijn. Maar de Heer maakt haar weer levend en zegt de mensen in het huis dat ze haar te eten moeten geven. Eten is een uitdrukking van leven en gemeenschap. **zie zijlijn 1**

De opwekking van het meisje is de uitbeelding van het herstel, oftewel de opstanding en wedergeboorte van Israël. Dat gebeurt uiteraard niet in onze dagen, want in onze dagen is het Joodse volk dood. Ook al is er tegenwoordig een "Joodse staat", deze is aards en ligt op sterven, omdat ze de Here Jezus nog niet als Messias aanvaard heeft. Net zoals de Joodse staat en de stad Jeruzalem verwoest werden in de dagen van de Romeinen, zo zal de geschiedenis van de huidige Joodse staat opnieuw uitlopen op haar ondergang, inclusief de verwoesting van Jeruzalem. Men leze in dit verband Zacharia 14.

Zacharia 14 :2-4

- 2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.
- 3 En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds.
- 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, *zodat* er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelve naar het zuiden.

Dit is de bekende profetie over de wederkomst van Christus op de Olijfberg. Daar staat ook wanneer de Heer op de Olijfberg verschijnen zal. Dat zal zijn op de dag dat Jeruzalem verwoest zal worden. De Heer zal dan Zelf alle heidenen ten strijde verzamelen tegen Israël en Jeruzalem. Ook in Daniël lezen we dat tot het einde toe verwoesting zal zijn over Jeruzalem.

Zijlijn**1**

In Zijn opstanding bereidde de Here Jezus diverse maaltijden met brood en vis als bewijs van Zijn leven. Het brood is een type van Christus; van Zijn dood, maar vooral van Zijn opstanding. De vissen zijn een beeld van de Gemeente. Hij nodigt ons uit om aan Zijn maaltijd deel te nemen. Door Zijn genade kunnen wij tot Hem gaan en deel krijgen aan Zijn opstanding.

Er is niet aan te ontkomen. Dat zal zo zijn tot het einde van de zeventigste week, tot aan de verschijning van de Messias.

Daniël 9 : 24-27

- 24 Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uw heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, en om het gezicht, en den profeet te verzegelen, en om de heiligheid der heiligheden te zalven.
- 25 Weet dan, en versta: van den uitgang des woords, om te doen wederkeren, en om Jeruzalem te bouwen, tot op Messias den Vorst, zijn zeven weken, en twee en zestig weken; de straten, en de grachten zullen wederom gebouwd worden, doch in benauwdheid der tijden.
- 26 En na die twee en zestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hem zelve zijn; en een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromende vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, *en* vastelijk besloten verwoestingen.
- 27 En hij zal velen het verbond versterken een week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over den gruwelijken vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over den verwoeste.

Ook hier komt naar voren dat het Joodse volk op sterven ligt of zelfs al gestorven is. Er zal een eind aan komen. Zelfs orthodoxe Joden moeten toegeven dat aan het Judaïsme, aan het Aäronitisch priesterschap onder het Oude Verbond, en aan de heerschappij van de wet een einde zal komen. Ze weten dat wanneer de Messias komt, Hij daar een eind aan zal maken. Dat houdt dus in de definitieve ondergang van de wet, maar ook van het volk dat onder de wet leeft en zijn identiteit ontleent aan die wet. Wij als Gemeente zijn op dat tijdstip niet meer hier op aarde.

Als in de toekomst aan het eind van de zeventigste week Jeruzalem verwoest en de Joodse staat vernietigd wordt (zie Joël 2), zal ongetwijfeld het grootste deel van de wereldbevolking blij zijn dat het afgelopen is met de Joodse staat. Zij zullen in hun handen wrijven en roepen: "Hè, hè, de Joden zijn dood. Zij zijn ons ongeveer 3500 jaar tot last geweest. Van dat probleem in het Midden Oosten zijn we af". Misschien zijn er enkele landen of volkeren die weeklagen en zeggen: "Dat is ook wat! Ze hebben het zo lang volgehouden en nu in één klap zijn ze allemaal weg en is Jeruzalem verwoest". Maar dan staat er in Lukas 8 : 54: "[...] als Hij ze allen uitgedreven had, greep Hij haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!"

De Here Jezus zegt iets en het gebeurt. Hij "roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren". (Romeinen 4 : 17) Je zou dat vers ook kunnen lezen als: "Hij roept de dingen die niet meer zijn als of zij waren". Zo sprak de Heer verschillende keren woorden als: "Kind, sta op" (Lukas 8 : 54), "Lazarus, kom uit" (Johannes 11 : 43), "Dochtertje, ik zeg u, sta op!" (Markus 5 : 41), "Jongeling, sta op!" (Lukas 7 : 14) iets is al weg, maar komt alsnog weer terug. Romeinen 4 is het Schriftgedeelte over Abraham en Sara. Abraham was verstorven en de moeder in Sara was ook verstorven. Ze konden geen kinderen meer krijgen. Maar juist toen gebeurde het. Abraham geloofde op voorhand dat God Zijn beloften zou vervullen. Hij geloofde in het herstel van leven. Dat gebeurde dan ook net als hier in dit verhaal.

In het huis

Toen de Here Jezus in het huis ging om naar het dochtertje van Jairus te kijken, gingen Johannes, Petrus en Jakobus met Hem naar binnen. Vervolgens stuurde de Heer alle anderen weg, zodat Hij alleen met het meisje, haar ouders en de drie discipelen overbleef. (vers 51 en 54) De drie discipelen zijn een beeld van het gelovig overblijfsel. Op grond van het profetisch Woord weten wij hoe de geschiedenis met Israël in de toekomst verder zal gaan: er zal een gelovig overblijfsel uit het Joodse volk verzameld worden, dat gebracht en apart gezet wordt in de woestijn. **zie zijlijn 2** Zij gaan als het ware naar binnen. Er woont nog een groot aantal

Zijlijn**2**

Voor meer informatie zie de brochure "Petra, een gereserveerde plaats", verschenen bij Vlichthus.

bedoeïenen - de Nabateëën - in Petra. Zij zijn afstammelingen van Nabajoth, de kleinzoon van Ismaël. Zij zullen dan "uit het huis" gedreven worden.

Het gelovig overblijfsel gaat Petra binnen en de vorige bewoners worden eruit gezet. Terwijl er verder niemand bij is, komt er opnieuw een Joods volk, een nieuw Israël tot leven. Zij zullen het leven van het Nieuwe Verbond ontvangen. Dan wordt de basis gelegd voor een Israëlitische staat die het eerstgeboorterecht zal hebben in het Messiaanse rijk op aarde. In Petra, in de woestijn, buiten Kanaän of Jeruzalem begint de wedergeboorte van Israël. Israël is namelijk alleen Israël als het een gelovig volk is. Zolang het volk ongelovig is, hoort het niet thuis in Kanaän of Jeruzalem. Zolang het volk ongelovig is, kan het ook geen rechten laten gelden op aarde. Op aarde liggen de rechten nu nog bij een ander volk, namelijk bij Edom/Ezau, dus bij de oudere broer van Jakob. Vandaar dat Israël in Petra (dat in Edom ligt) verzameld wordt. Dat gebeurt feitelijk in het huis van de oudere broer. **zie zijlijn 3**

De Here Jezus zal zich bekend maken en spreken tot het overblijfsel van Israël terwijl er niemand bij is. Het is een privé-aangelegenheid. Eenzelfde situatie kwamen we al tegen in Genesis toen Jozef zich bekend maakte aan zijn broers. Hij deed dit op het moment dat zijn broers dachten dat er geen hoop meer voor hen was. Nadat hij alle Egyptenaren eruit gestuurd had, sprak Jozef zijn broers toe. In een onderonsje tussen hem en zijn broers zei hij: "Aangenaam, ik ben Jozef". Voor de broers was dat eerst niet aangenaam: ze schrokken enorm! Maar vervolgens stelde Jozef hen op hun gemak en zei: "Maak je maar geen zorgen, want dit alles gebeurt in overeenstemming met Gods plan. God heeft alle dingen zo geregeld en ik ben hier om jullie in leven te houden door een grote verlossing en om jullie tot overblijfsel te stellen op aarde". (zie Genesis 45 : 1-7)

Soortgelijke woorden zal de Heer in de toekomst zeggen tot Israël in de woestijn als Hij Zich bekend zal maken. Waarschijnlijk zullen de Joden ook de schrik te pakken hebben en denken dat nu alles afgelopen is met hen. Zij zullen misschien wel zeggen: "Onze stad en staat zijn al vernietigd, wij zijn een handje vol overgeblevenen en hier gaat onze laatste hoop". De

Zijlijn**3**

Zolang Israël ongelovig is, staat Ezaü in de positie van eerstgeborene. Op Gods ranglijst is dat nu het hoogstgeplaatste volk op aarde. Het huidige ongelovige Israël zal in de toekomst tot bekering komen en verzameld worden via de oudere broer Ezaü in Petra. Dan zal Israël weer het eerstgeboorterecht hebben onder alle volkeren op aarde.

Heer zal dan blijken Jezus van Nazareth te zijn, Degene die zij gekruisigd en gedood hadden, althans als volk. Hij zal tot hen woorden zeggen als: "Ik ben Jezus van Nazareth, de Zoon van Jozef. Ik ben hier om jullie in het leven te behouden door een grote verlossing en jullie tot een overblijfsel te stellen op aarde". Hij zegt dus kortom: "Sta op!" Terwijl de wereld denkt dat zij gestorven is, zegt de Heer tot haar in het verborgene: "Sta op!" Israël komt dan tot leven.

Binnen afzienbare tijd zal de wereld geconfronteerd worden met een gelovig overblijfsel uit Israël. De Joden zullen het Woord des levens niet alleen aanvaarden, maar ook verkondigen in de hele wereld. Zij zullen leven voortbrengen doordat ze alsnog hun priesterlijke verantwoordelijkheid op zich nemen. Het resultaat zal het Messiaanse Rijk op aarde zijn, met een herbouwd Jeruzalem als hoofdstad.

Lukas 8 : 56

56 En haar ouders ontzetten zich; en Hij beval hun, dat zij niemand zouden zeggen hetgeen geschied was.

Het herstel van Israël hoort bij de verborgen dingen. Het is iets wat voor de wereld verborgen zal zijn en dat is ook de bedoeling. God heeft heel veel profetische waarheid vastgelegd in Zijn Woord, maar tegelijkertijd heeft Hij dat Woord verborgen gehouden voor de mens in het algemeen. Dat is zeker zo sinds de dagen dat de Here Jezus Christus in de wereld kwam, het evangelie gepredikt werd, maar de wereld en de volkeren Hem afwezen omdat zij Hem niet beliefd. Sindsdien heeft God Zich uit de wereld teruggetrokken. Hij heeft de wijsheid van de wereld weggenomen en tot dwaasheid gemaakt. (1 Korinthe 1 : 17-31) Sinds die tijd wandelt de wereld dus in duisternis en onwetendheid. Men heeft wel een Bijbel, maar hoe zeer men die ook leest: als men niet wil geloven, vindt men er niets in. Alles blijft net zo verborgen als het al was.

Als men daarentegen gelooft, komt men tot wedergeboorte. Als wij als gelovigen de Bijbel lezen, zal blijken dat wij de Heilige Geest ontvangen hebben, "opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn". (1 Korinthe 2 : 12) Het is zelfs zo dat God ons "vrienden" noemt, omdat Hij ons de verborgenheid van Zijn wil openbaart. (zie Efeze 1 : 9, 10) Daardoor weten wij ook hoe de toekomst van Israël eruit zal zien. Wij weten aan de ene kant hoe het zal aflopen en aan de andere kant hoe die afloop meteen een nieuw begin is. Het komt precies overeen met het patroon van eerst sterven en het oude afleggen voordat het nieuwe kan ontstaan. Ditzelfde patroon is ook van toepassing op het leven van de gelovigen. Wij zijn tot wedergeboorte gekomen nadat wij onze levens hebben opgegeven. Wij zijn tot de Heer gekomen en hebben tot Hem gezegd: "O God, wees ons zondaren genadig, wij zijn van u afhankelijk". Toen ontvingen wij nieuw leven. Wij zouden ons in de praktijk van ons leven moeten realiseren dat wij inderdaad met Christus gestorven zijn. Hij heeft het oude weggenomen. Het telt niet meer voor Hem, het is juridisch weggedaan. Van Hem hebben we nieuw leven ontvangen. Dit beginsel dat nu al op ons van toepassing is, zal in de toekomst ook voor Israël als volk gelden.

In de toekomst zal Israël als volk genezen en wedergeboren worden. Daarbij zullen als het ware de dorre doodsbeenderen weer levend uit hun graven uitgebracht worden. (Ezechiël 37) Vóór het zover is, hebben wij te maken met de geschiedenis van de bloedvloeiende vrouw.

4. De bloedvloeiende vrouw

Lukas 8 : 42b

42 [...] En als Hij heenging, zo verdrongen Hem de scharen.

Toen de Here Jezus heenging, werd Hij verdrongen door de scharen. Het verhaal van het dochtertje van Jairus wordt tijdelijk onderbroken en de geschiedenis van de bloedvloeiende vrouw begint.

Van achteren in het verborgene

Lukas 8 : 43-46

- 43 En een vrouw, die twaalf jaren lang den vloed des bloeds gehad had, welke al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had; en van niemand had kunnen genezen worden,
- 44 Van achteren tot Hem komende, raakte den zoom Zijns kleeds aan; en terstond stelpste de vloed haars bloeds.
- 45 En Jezus zeide: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En als zij het allen ontkenen, zeide Petrus en die met hem waren: Meester, de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het, die Mij aangeraakt heeft?
- 46 En Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is.

Hier is sprake van hoe iemand buiten de normale lijn van de geschiedenis naar de Heer komt en Hem aanraakt. Niemand heeft de vrouw in de gaten. Men ziet haar niet aankomen. Het aanraken van Zijn kleed gebeurde ergens op de achtergrond, buiten beeld, buiten het Bijbelse podium in het verborgene. Niet openlijk of frontaal. De vrouw komt in aanraking met de Here Jezus en wordt genezen.

De enige die dat weet en merkt is de Heer Zelf. Hij vraagt vervolgens: "Wie heeft mij aangeraakt?" (vers 45) Deze vraag lijkt op het eerste gezicht merkwaardig. Petrus geeft dan ook als antwoord dat iedereen in de buurt van de Here Jezus daarvoor in aanmerking komt. Maar er was meer aan de hand. De Heer zegt immers dat Hij gemerkt had hoe er kracht van Hem was uitgegaan.

Lukas 8 : 47

47 De vrouw nu, ziende, dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem nedervallende, verklaarde Hem voor al het volk, om wat oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was.

Wie is deze vrouw? Wij weten niet hoe ze heet en kunnen haar niet benoemen. Zij is een beeld van de tien stammen die van het toneel verdwenen zijn en hun naam zijn kwijtgeraakt. Zij voelden zich niet meer waardig om "zoon" genoemd te worden en verdwenen daarom. **zie zijlijn 4** De geschiedenis van de bloedvloeiende vrouw is de uitbeelding van hoe de zaligheid naar de heidenen en specifiek naar de tien stammen is gegaan. We lezen in Handelingen 28:

Handelingen 28 : 28

28 Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.

Dat de zaligheid naar de heidenen zou gaan, werd bijvoorbeeld geïllustreerd op de pinksterdag. In de dagen van de Here Jezus was het Joodse volk ongelovig en wees het Woord van God en daarmee de zaligheid af. Vervolgens hoorden de heidenen hun eigen talen spreken op de pinksterdag. Dat wil zeggen dat de zaligheid werd gezonden tot aan de einden der aarde en tot licht der heidenen werd. (zie Jesaja 42 en 49) Simeon kondigde dit al aan bij de geboorte van de Here Jezus:

Lukas 2 : 30-32

30 Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,

31 Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken;

32 Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.

Zijlijn**4**

Voor nadere uitleg zie studie 65 "De verloren zoon" uit de serie Bijbelstudie, verschenen bij Vlichthus.

Handelingen 15:14

14 Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit *hen* een volk aan te nemen voor Zijn Naam.

Waar het Joodse volk het evangelie en daarmee de Zaligmaker afwees, ging de zaligheid naar de schare, naar de menigte. Daarom wordt de Heer in Schriftplaatsen die daarmee in verband staan ook vaak met "Jehovah Zebaoth" aangeduid. Naar het Nederlands vertaald betekent die titel "De Here der heerscharen". Dat houdt in dat God niet de God van de Joden alleen is, maar ook de God van de heidenen. Hij is maar één God, namelijk de God van de Joden én heidenen. Hij is de God der heerscharen, Die niet alleen een werk doet aan de Joden, maar aan alle volkeren.

Het is een misverstand om te denken dat deze bloedvloeiende vrouw een beeld is van de heidenen in het algemeen. De schare is een beeld van de heidenen. Toen de Here Jezus werd verdrongen door de schare, werd de bloedvloeiende vrouw geïntroduceerd. Zij is een beeld van één heiden of één specifiek heidens volk uit alle volkeren. Zij is een type van één volk dat verstrooid is onder de overige volkeren. De tien stammen worden beschouwd als een heidens volk, want ze zijn niet Joods. De tien stammen waren namelijk al in ballingschap voordat het Judaïsme tot ontwikkeling kwam. Zij hadden dus niet de wetten, de profeten of het Oude Testament, laat staan de Talmud of de Joodse tradities. Als men zoekt naar de verloren stammen van Israël, maakt men een grote fout als men zich op een groep richt die nogal Joodse gebruiken heeft. Want de tien stammen waren niet Joods en zijn dat ook nooit geweest. Dat is historisch onmogelijk. Ze worden daarom tot de heidenen gerekend.

Het is ook een misverstand te denken dat de bloedvloeiende vrouw een beeld is van de Gemeente. Als men zegt dat deze vrouw de Gemeente is, zegt men feitelijk dat de Gemeente van begin af aan al bestond en onvruchtbaar was. De vrouw wordt immers "de bloedvloeiende vrouw" genoemd, omdat ze niet genezen, maar ziek was. Dat zou impliceren dat de

Gemeente eerst ziek was en daarna door de Heer genezen werd. Maar dat kan niet. De Gemeente is namelijk nooit ziek geweest. De Gemeente is volmaakt in Christus en was dat ook altijd al.

Op het moment dat de zieke vrouw in het verborgene de Heer aanraakt en genezen wordt, is zij nog steeds een beeld van de tien stammen van Israël. Deze vrouw kwam in contact met de koning van Israël. De vrouw zelf was niet meer Israël, maar ze werd het alsnog. Ze kreeg deel aan de God en Messias van Israël, aan het Nieuwe Verbond en zij werd vruchtbaar. Het gaat hier niet in eerste instantie om de genezing van de vrouw, het gaat erom dat ze vruchtbaar werd om voort te kunnen brengen. Hoewel niet in de Bijbel staat hoe het verder ging met deze vrouw, is de kans vrij groot dat ze zwanger werd en een zoon baarde. In de Bijbel is het immers altijd de bedoeling dat de vrouw een zoon voortbrengt. De bloedvloeiende vrouw komt in hoge mate overeen met de vrouw uit Openbaring 12. Er zijn wel wat afwijkende details, maar in beginsel is het zo dat ook de vrouw in Openbaring 12 een beeld is van de tien stammen van Israël. Zij brengt de Gemeente voort. Let wel dat de tien stammen en de Gemeente niet identiek zijn; dat is absoluut niet het geval. Maar het gaat erom dat de beloften die aan de tien stammen gedaan zijn wel degelijk vervuld worden in de Gemeente die uit de tien stammen voort is gekomen.

De zoom van het kleed

De vrouw is vruchtbaar geworden doordat ze van achteren de zoom van het kleed van de Heer aanraakte. De zoom van een kleed speelt in de Bijbel vaker een rol. In Psalm 133 is sprake van de zalving van Aäron. Eerst wordt zijn hoofd gezalfd. De olie druipt vervolgens door zijn baard en daarna in zijn kleding. Uiteindelijk druipt de olie naar de zoom van zijn kleed. Het hoofd van Aäron is een beeld van Christus. Kleding staat voor uiterlijke verschijning. Het kleed is een beeld van uiterlijke heerlijkheid en daarmee van koningschap. De zoom van het kleed heeft te maken met de heerlijkheid van Christus zoals die op aarde zal komen. Daarnaast is er ook een verwijzing naar de geschiedenis in 1 Samuël 15 en 24, waar twee

keer sprake is van Saul en zijn kleed. Daar wordt bij twee gelegenheden de zoom van zijn kleed afgesneden of afgescheurd. Dan wordt er, terwijl de slip een stuk omhoog gehouden wordt, tot Saul gezegd: "Het koninkrijk zal van u worden weggenomen". De zoom van het kleed is de uitdrukking van het Koninkrijk van Christus op aarde. Het Koninkrijk zal pas in de toekomst op aarde geopenbaard worden; nu is het nog verborgen in de hemel. Het begint bij Zijn hoofd, bij Zijn kleed een daarna komt pas de zoom. Het hoofd is Christus Zelf, de rest is de Gemeente. Wij als gelovigen zijn de heerlijkheid (het kleed) van Christus en Israël en de openbaring van Zijn koninkrijk op aarde is de zoom.

Er wordt specifiek gezegd dat de vrouw de zoom van het kleed van de Here Jezus aanraakte. De genezing van de vrouw heeft dus toch iets te maken met de openbaring van Zijn Koninkrijk op aarde. Normaal leren wij dat Zijn Koninkrijk zich nu nog niet op aarde openbaart. Dat is ook zo, want dat gebeurt pas in de toekomst. Omdat het Joodse volk niet tot geloof kwam en terzijde gesteld werd, zou het Koninkrijk nog niet op aarde geopenbaard worden, maar pas in de toekomst nadat het Joodse volk tot bekering is gekomen.

5. De twee en de tien stammen wisselen elkaar af

Wij hebben gezien dat het dochttertje van Jairus en de bloedvloeiende vrouw nauw met elkaar verbonden zijn. Zolang de één er is, is de andere onvruchtbaar. Zolang de twee stammen er waren, waren de tien stammen onvruchtbaar. Sinds hun terugkeer uit de Babylonische ballingschap waren de twee stammen "Israël". Ze beleden de God van Israël, ook al kwam het niet veel verder dan de lippen. Maar het Joodse volk wordt inderdaad "Israël" genoemd, "Zijn volk", "volk des Heeren", "volk van de Messias" eventueel ook "de stammen van de Messias" enzovoorts. Zolang het Joodse volk er is in de functie als priesterlijk volk, ook al is het op sterven na dood, blijven de tien stammen onvruchtbaar. (Zie schema 1 "geschiedenis van de twee huizen van Israël", pagina 30).

Nu is het zo dat in plaats van dat de twee stammen vruchtbaar werden, ze stierven. Na de dood en opstanding van de Here Jezus Christus kwamen de Joden als volk niet tot geloof en ze werden door God uit hun ambt gezet, omdat van hun functie als priesterlijk volk niets terechtgekomen was. Pas toen konden de tien stammen vruchtbaar worden. De tien stammen kwamen tot bekering en zouden voortbrengen. De Here Jezus Christus en Zijn Woord en de tien stammen kwamen samen. Dit gebeurde allemaal buiten het Bijbelse toneel om. Hoewel in de Bijbel een kiertje van het gordijn open getrokken wordt, kunnen we maar even erdoorheen kijken voordat het meteen weer dicht gaat.

Terwijl het Joodse volk nog steeds onvruchtbaar en ongelovig is, zijn de tien stammen vruchtbaar geworden. Normaal had dit niet kunnen gebeuren. Volgens het profetische Woord zou eerst de Messias komen aan het einde van de zeventigste week van Daniël. Vervolgens zouden de twee stammen tot geloof komen voordat de tien stammen op grond van geloof als nog aan hen worden toegevoegd. Dan zijn de twee kuddes weer één kudde met één herder en met één koning. (Ezechiël 34 en 37) De profeten zeggen expliciet dat in de toekomst de twee en tien stammen bij elkaar zullen komen en weer één volk zullen zijn. (Zie schema 1, pagina 30.)

De orthodoxe Joden verwachten dus dat de tien stammen zoek blijven en pas in de toekomst tot bekering zullen komen. Zij beweren dat pas als de Messias er is, de tien stammen weer boven water komen. Sterker nog: zij verwachten dat de tien stammen afgoderij zullen bedrijven tot aan de komst van de Messias. Zij zeggen: "Die tien stammen zijn christenen geworden". Dat klopt precies, want de Bijbel leert dat de tien stammen afgodisch zouden blijven tot aan de komst van de Messias. Het Jodendom beweert dat de Messias nog niet gekomen is. Christenen geloven daarentegen dat dit wél al gebeurd is. Maar de Joden beschouwen het christendom als afgoderij. Het probleem is dat zij de verborgenheid niet kennen. Zij begrijpen niet dat de profetieën van het Oude Testament meer dan één vervulling kunnen hebben, dat de profetieën naast de letterlijke ook één of meer overdrachtelijke toepassing(en) hebben. Zij kennen ook de betekenis van dit verhaal niet. Zij begrijpen niet dat langs andere weg, langs de achterkant, de zaligheid terecht is gekomen bij de tien stammen in plaats van bij de twee.

Brittannië

Het Koninkrijk is nu verborgen. Het is enerzijds verborgen in de hemel - want daar is het ook echt - en anderzijds hier op aarde. Als we dat verborgen Koninkrijk op aarde zouden zoeken, waar zouden we volgens de profetieën dan moeten kijken? Uit Jesaja 42 en 49 blijkt dat we zouden moeten gaan naar de einden der aarde, naar de eilanden der zee en naar een volk dat "berieeth am" **zie zijlijn 5** of "Britannië" genoemd wordt. Daar vinden we Efraïm als de belangrijkste stam van de tien stammen van Israël. Deze waarheid is verborgen en staat niet expliciet in de Bijbel, maar de ongewijde geschiedenis is er duidelijk genoeg over. De oude kerkgeschiedenis maakt gedetailleerd melding van hoe het allemaal gegaan is. Het is zeer goed aantoonbaar dat de zaligheid naar de afstammelingen van de tien stammen is gegaan. De zaligheid werd aanvaard door een volk. Dat gebeurde op officieel niveau door het koningshuis van dat volk. Zo ging de zaligheid in elk geval naar de Britten; zij zijn de belangrijkste schakel in heel die geschiedenis. We lezen in Matthéüs 21:

Matthéüs 21 : 42-45

- 42 Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van de Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?
- 43 Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.
- 44 En wie op deze steen valt, die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal hij vermorzelen.
- 45 En als de overpriesters en Farizeën deze Zijn gelijkenissen hoorden, verstonden zij, dat Hij van hen sprak.

Bovenstaande woorden zijn gericht tot de Joden. Dat begrepen zij ook, zegt vers 45. Waarom werd het Koninkrijk van hun weggenomen? Omdat het Joodse volk niet tot geloof kwam. Zij

Zijlijn**5**

"Brit" komt van het Hebreeuwse woord "berie-th" en wordt vertaald met "verbond". "Am" betekent "volk". De Britten (Brit-am) zijn dus het verbondsvolk. Zij wonen ook in "de hoeken der aarde". (Angleterre; angle = hoek; terre = aarde; Deuteronomium 32 : 26) Ze worden ook "de eilanden (eigenlijk: kustlanden) der zee" genoemd. (Jesaja 24 : 15)

waren de bouwlieden, maar ze verwierpen de steen. Zij waren ook de boze wijngaardeniers, die de vrucht van de wijngaard niet bij de Heer van de wijngaard inleverden. Daarom zegt de Heer tot hen dat het Koninkrijk van hen zou weggenomen worden en aan een ander volk gegeven dat wél zijn vruchten voortbrengt. Wie is dan nu het volk aan wie het Koninkrijk Gods gegeven wordt? We kunnen niet zeggen dat het aan de heidenen gegeven werd, want de heidenen zijn niet "één volk", maar "de volkeren". Er staat immers niet dat het Koninkrijk aan de volkeren gegeven zou worden, maar aan één volk.

Eerst werd het Koninkrijk aangeboden aan de Joden, aan de eigen stam van de Here Jezus. Maar zij wilden dat Koninkrijk niet en dus werd het van hun weggenomen. Nu kunnen we niet meteen zeggen dat het héle volk Israël het Koninkrijk afgewezen heeft en het dus naar de heidenen in het algemeen moet gaan. Dat is niet gedetailleerd genoeg. Eerst moest het nog aangeboden worden aan de tien stammen van Israël. Als die het ook niet wilden, kon het Koninkrijk altijd nog aan alle heidenen gegeven worden. Maar dat was niet nodig. De tien stammen aanvaardden het evangelie en waren het andere volk dat wél zijn vruchten voortbrengt.

In de dagen van Handelingen zal ongetwijfeld bekend geweest zijn hoe het gegaan is met de zaligheid. Tijdens de eerste christenvervolgingen stierven Stefanus en andere christenen in Jeruzalem als martelaren. Voordat Saul van Tarsus een ontmoeting met de levende God had op weg naar Damascus, voer er een schip westwaarts. Dat gebeurde precies in de tijd dat Petrus onderweg was van Jeruzalem naar Samaria. Terwijl dus voor het publiek en aan de voorkant Petrus als vertegenwoordiger van de twaalf discipelen naar Samaria, de voormalige hoofdstad van de tien stammen ging, (Handelingen 8 : 14) kwam op de achtergrond een buitenstaande Jozef in de echte hoofdstad van de tien stammen terecht. Zeer oude geschriften **zie zijlijn 6** vertellen namelijk dat Jozef van Arimathea **zie zijlijn 7** vier jaar na de opstanding van Christus door de Joodse regering verbannen werd en door zijn genadeloze vijanden op zee werd gezet. Samen met een paar trouwe metgezellen dreven zij in een open boot zonder roeiriemen of zeil over de Middellandse Zee. Onder hen waren Lazarus en zijn twee zusters

Zijlijn**6**

Zie o.a. "De vita B. Mariae Magdalenae & c." van Rabanus Maurus in de Magdalen College Library, te Oxford. Rabanus was de Aartsbisschop van Mayence en leefde van 776 tot 856 n. Chr. In het voorwoord benadrukt Rabanus dat zijn boek overeenkomt met de schriftelijke verslagen van zijn vaders. Franse en Spaanse overleveringen liggen ten grondslag aan het boek, waarin beschreven wordt wie er allemaal met Jozef van Arimathea naar Brittannië gingen.

Zijlijn**7**

Alle Jozefs komen altijd ergens van achterom binnen in het Bijbelse verhaal. Het schip van Jozef van Arimathea werd gedreven door de woelige baren. Die zijn in de Schrift een beeld van de volkeren (zie Openbaring 17 : 5, Psalm 2). Ook hij werd dus gedreven door de scharen, net zoals de bloedvloeiende vrouw in Lukas 8.

Martha en Maria: in totaal 72 volgelingen van Jezus. De bedoeling was duidelijk: het schip moest met de opvarenden vergaan, maar God liet hen, door de stroom en de wind gestuurd, op een wonderbare wijze terechtkomen in Marseille. Van daaruit verspreidden zij zich over het zuiden van Frankrijk, waar vele kerken hen vermelden als hun stichters. Waarschijnlijk is Jozef van Arimathea niet lang in Zuid-Frankrijk gebleven, maar al snel doorgereisd naar Brittannië. In het jaar 37 kwam Jozef met twaalf volgelingen in Glastonbury aan. De plaatselijke koning Arviragus ontving Jozef en de zijnen vriendelijk en schonk hun twaalf stukken ("hides") land. Zo bracht Jozef van Arimathea het evangelie naar Engeland, 562 jaar vóór Augustinus hier voet aan land zette. Samen met de andere twaalf discipelen van de Here Jezus stichtte hij de eerste openlijke christelijke kerk. Al was er in Gallië nog zoveel werk verzet door de heiligen van de eerste eeuw, de Britse kerk kreeg vanwege zijn ouderdom altijd voorrang bij de concilies. We kunnen ervan uitgaan dat de verbreiding van het geloof in Brittannië snel ging, omdat het onmiddellijk weerklank had gevonden. **zie zijlijn 8** Het evangelie kwam dus op de achtergrond via Jozef terecht in Glastonbury, alwaar het evangelie werd aanvaard door de plaatselijke regering.

Ook Paulus wist hoe het allemaal gegaan is, want hij spreekt zonder aarzelen over alle twaalf stammen of geslachten van Israël die de boodschap zouden moeten horen. (zie Handelingen 26 : 7) Hij wist kennelijk waar de tien stammen waren. Juist aan hen zou het evangelie gepredikt worden. Dat is uiteraard ook de achtergrond van deze geschiedenis hier in Lukas 8.

Wanneer we teruggaan naar het verhaal, lezen we in vers 47: "De vrouw nu [...] verklaarde Hem voor al het volk, om wat oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was." Dat is het grote verschil tussen de twee en de tien stammen: de genezing van het Joodse volk gebeurde niet terstond. Hun wedergeboorte vindt pas plaats na een uitstel van circa 2000 jaar. **zie zijlijn 9** Ook de woorden in Psalm 22 zijn op die toekomstige situatie van toepassing:

Zijlijn**8**

Voor meer informatie over hoe het evangelie in de eerste eeuw via Frankrijk naar Engeland is gekomen zie de boeken: "De komst van het Geloof" en "In het spoor van de discipelen". Beide boeken zijn verschenen bij Vlichthus Bijbelinformatie.

Zijlijn**9**

Het getal 2000 komt in Jozua 3 nadrukkelijk naar voren. Israël moest door de Jordaan trekken om het beloofde land in te gaan, van Sittim naar Gilgal. Toen het volk de ark des Heren zag, moest het de ark navolgen. Er moest echter een afstand van 2000 ellen tussen de ark en het volk zijn. De ark is een type van Christus. De Here Jezus stierf en stond op uit de doden. Pas 2000 jaar later zal het Joodse volk zich in diezelfde positie bevinden en met Christus verenigd worden.

Psalm 22 : 2

- 2 Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing [...]?

Deze woorden worden natuurlijk in eerste instantie aan de Here Jezus toegeschreven, maar zijn via Hem net zo goed van toepassing op Israël. De verlossing van het Joodse volk komt na twee dagen, op de derde dag. (zie Hoséa 6 : 2) In afwachting daarvan krijgen we het teken van de genezing van de bloedvloeiende vrouw. Zij werd "terstond genezen". Dat wil dus zeggen dat meteen bij de prediking van het evangelie na de opstanding van Christus de zaligheid naar een specifiek volk is gegaan. We lezen in Zacharia:

Zacharia 8 : 23

- 23 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodsen man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, *dat* God met ulieden is.

Tien mannen zullen grijpen naar de slip van een Jood. Dit doet ons direct denken aan Lukas 17 : 1-19: tien melaatse mannen komen tot de Here Jezus en worden genezen. Eén van hen blijkt een Samaritaan te zijn. Datzelfde wordt ook uitgebeeld door de volgende gelijkenis:

Lukas 19 : 11-15

- 11 En als zij dat hoorden, voegde Hij daarbij, en zeide een gelijkenis; omdat Hij nabij Jeruzalem was, en *omdat* zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond zou openbaar worden.
- 12 Hij zeide dan: Een zeker welgeboren man reisde in een ver *gelegen* land, om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen, en dan weder te keren.

- 13 En geroepen hebbende zijn tien dienstknechten, gaf hij hun tien ponden, en zeide tot hen: Doet handeling, totdat ik kome.
- 14 En zijn burgers haatten hem, en zonden hem gezanten na, zeggende: Wij willen niet, dat deze over ons koning zij.
- 15 En het geschiedde, toen hij wederkwam, als hij het koninkrijk ontvangen had, dat hij zeide, dat die dienstknechten tot hem zouden geroepen worden, wien hij het geld gegeven had; opdat hij weten mocht, wat een ieder met handelen gewonnen had.

De Heer zegt hier dat het Koninkrijk niet terstond openbaar zou worden. Dus vertelt Hij de gelijkenis over een Heer die naar een ver gelegen land reisde om daar een Koninkrijk te ontvangen. Hij geeft Zijn goederen aan de tien dienstknechten. De Heer is in het buitenland. Dat is de hemel. Maar niettemin heeft de Heer op aarde Zijn tien dienstknechten. Wie zijn dat? En waarom zijn het er tien? Het zijn de tien stammen, het andere volk dat het Joodse volk tot jaloesheid zou verwekken. Daarover sprak Mozes ook al:

Deuteronomium 32: 21

- 21 Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgeen geen God is; zij hebben Mij tot toorn verwekt door hun ijdelheden; Ik dan zal hen tot ijver verwekken door diegenen, die geen volk zijn; door een dwaas volk zal Ik hen tot toorn verwekken.

God zal het Joodse volk tot toorn verwekken door een volk dat niet meer Zijn volk is. Dat is de situatie in onze dagen.

Het is vermakelijk om te zien wat voor belangrijke invloed enerzijds het christendom en anderzijds de Angelsaksische volkeren hebben gehad in de geschiedenis van het Jodendom in de afgelopen 2000 jaar. De hand van Efraïm was er altijd ter bescherming van Juda. De

Joden nemen ons dat niet in dank af, want wij worden geacht christenen te zijn en dat is in hun ogen niet positief. Niettemin zou de Joodse staat er werkelijk niet geweest zijn zonder de bescherming van Jozef/Efraim. Dat is tot in onze dagen nog zo.

Wij mogen uitzien naar de dagen van de wederkomst van onze Heiland als Hij zal verschijnen in heerlijkheid om Zijn Koninkrijk op aarde op te richten. Dan zal het Joodse volk alsnog tot geloof en wedergeboorte gebracht worden. Dan zullen niet alleen de twee, maar ook alle andere stammen verzameld worden. Zij zullen gesteld worden tot een volk voor Zijn naam ten aanschouwen van al de volkeren. Wij mogen zien hoe alsnog dit volk zijn priesterlijke en koninklijke functie in de toekomst zal vervullen en vrucht zal dragen. Zo zal het Koninkrijk van Christus gestalte krijgen over heel de aarde en de aarde zal vol zijn van kennis des Heren. (Jesaja 11 : 9)

Wij gelovigen in deze dagen hebben reeds nu al deel aan de grote verlossing en zaligheid. Hij heeft ons gesteld tot overblijfsel op deze aarde. Wij zijn dankbaar dat wij al deel uit mogen maken van de vrucht die uit Israël geboren is. Wij mochten tot aanvaarding komen van de God van Israël en in elk geval daardoor gesteld zijn tot Israëlieten. Wij zijn leden geworden van Gods volk en zijn zelfs toegevoegd aan een Gemeente van eerstelingen die in de hemel is opgeschreven. (Hebreeën 12 : 23) Wij mogen inzicht hebben in Gods heilsplan, zicht hebben op Gods werk aan de volkeren in het algemeen en aan Israël - de beide huizen - in het bijzonder. God doet Zijn werk in onze dagen. Hij laat niet varen dat werk Zijner handen. Hij doet een werk zo groot dat het bijna ongelofelijk is, maar Hij heeft het voorzegd in Zijn Woord. Hij heeft dit in vele beelden geïllustreerd. Wij mogen leven in gemeenschap met de Heer en ook onze individuele levens zouden vrucht dragen voor Hem, zodat Zijn naam daarin verheerlijkt zou worden. Hij wil Zijn werk in ons doen, zodat wij niet in eigen kracht zouden wandelen, maar in tegendeel, onze hoop zouden stellen op de Heer Die ons zulke grote beloften heeft gedaan die Ja en Amen zijn in Christus onze Heiland, de Messias van Israël.

Amen

Schema 1: geschiedenis van de twee huizen van Israël

